

DANNY BUIJS

De ontwikkeling van een bevoegen voetbaljongen

Ferdi Delies

Danny Buijs

De ontwikkeling van een bevlogen voetbaljongen

INSIDE

© 2022, Ferdi Delies
Omslagbeeld: ANP photo
Omslagontwerp: Loudmouth, Utrecht
Binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 6678 6
ISBN 978 90 488 6680 9 (e-book)
NUR 491

www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Inside is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Voorwoord Ronald Koeman	7
Proloog	9
Opa Wout	11
Het Feyenoord-gevoel	18
Dreamteam	21
Moeilijke jongen(s)	26
Varkenoord	33
Ferme jongens, stoere knapen	40
Het briefje	44
Clubmensen	48
'Mooiboy's' in de Champions League	55
You'll never walk alone	60
Danny Buijs & Antoine van der Linden	62
Danny Dwangbuis	71
Rode stoelen	75
Het Feyenoord-shirt waard?	78
Pierre	90
Op de Coolsingel	92
PSV-thuis & Dubbeldam-uit	97
Lid van verdienste	104
Speler & supporter	107
Bloed op de schoenen	115
Get off my pitch	118
Emotionele aanvoerder	124
Trainen zoals Kubík	131

Reset	141
To be a Killie	144
Cup Final	153
Fowler, Harkins en de vrouw van de clubshop	159
De hoer van Rotterdam	164
Bi	169
Douchen in Dordrecht	180
Papierloos	184
Kozakken	190
Droomtrainer	198
Helpen & Bidden	204
Levenslessen	214
Binnenkant paal eruit	220
Vertrouwen op gevoel	223
De Spelers (I)	228
Gekkenwerk	234
Het kanon spreekt	238
Van teletekst af vallen	243
Schaamte	251
Rollercoaster	256
Ontwikkeling	263
Meeleven	270
Arjen Robben	273
Houd druk	277
Chemie met de plukkoning	283
Aan de boom schudden	294
De spelers (II)	301
Op eieren lopen	309
De videoanalist	315
Met pek en veren	325
Ingelost	331
Voetbaljongen	343
Nawoord Erwin Koeman	347

Voorwoord Ronald Koeman

Tijdens een professionele voetbalcarrière moet je nog wel eens verhuizen. Onze zaakwaarnemer Ger Lagendijk regelde steeds hetzelfde verhuisbedrijf: De Haan Verhuizingen. Zelfs een verhuizing van Eindhoven naar Barcelona was voor dat bedrijf geen enkel probleem. Een van de verhuizers bleek de vader te zijn van Danny Buijs, die toen in de jeugd bij Feyenoord speelde. Dat was de eerste keer dat ik van Danny hoorde.

Vanaf het moment dat Danny bij FC Groningen ging spelen kwam hij bij mij wat meer in de picture. Ook omdat mijn vader daar werkte. FC Groningen ben ik altijd blijven volgen. Het eerste wat ik opzocht wanneer ik in het buitenland zat, was de uitslag van de club.

Het publiek in Groningen houdt van een type speler zoals Danny Buijs. Zij zien graag teamspelers en strijders op het veld. Spelers met agressiviteit in hun spel.

In zijn laatste jaren als speler kon je zien dat er een trainer in Danny schuilging. Vaak zie je dat voetballers in hun nadagen steeds belangrijker worden voor hun trainer. Ze hebben een teamgedachte ontwikkeld en gaan tactisch meer meedenken. Ik denk dat Danny dat ook had, zeker in zijn laatste periode als speler.

Hij liep voor zijn trainerscursus eens een aantal dagen met mij mee bij Everton. Het gebeurde vaker dat trainers een kijkje in de keuken van clubs uit de Premier League wilden nemen en op bezoek kwamen. Danny benaderde mij persoonlijk met het verzoek of hij

een aantal dagen aan kon sluiten. Ik merkte dat hij heel erg met het trainersvak bezig was en vastbesloten was om zich daarin te ontwikkelen. Hij was er heel gedisciplineerd in en goed aanwezig. In mijn ogen de enige manier om jezelf goed te ontwikkelen als trainer. Later vroeg hij mij advies toen hij trainer kon worden bij FC Groningen. Daarna hebben we altijd contact gehouden met zo nu en dan een berichtje over en weer.

De trainer Danny Buijs heeft een bepaald karakter. Persoonlijk heb ik niet zoveel met trainers die overdreven meelevan aan de zijlijn. Je verwacht van je spelers een bepaalde houding en discipline, dan moet je daarin als trainer het goede voorbeeld geven. Ik denk dat een trainer dit steeds beter kan leren te beheersen door ervaring. Danny zal daarin vast weleens verkeerde stapjes hebben gezet, maar is tegelijkertijd iemand die zulke dingen onder ogen kan zien en daar vervolgens lering uit trekt. Ik denk dat hij zich soms nog iets beter kan aanpassen aan een situatie of dat hij nog vaker eerst tot tien zou moeten tellen. Je kunt nu eenmaal niet altijd zeggen wat je denkt. Toch vind ik dat Danny zich niet anders moet gedragen dan wie hij is, want daar wordt snel doorheen geprikt. Hij is nu eenmaal iemand die recht voor z'n raap is en zegt wat hij denkt. Daar hou ik van. Als ik hem na afloop van een wedstrijd hoor analyseren komt hij duidelijk over. Je hoort dat Danny Buijs een trainer is met een duidelijke visie.

Ronald Koeman, juli 2022

Proloog

Amsterdam Arena, 4 februari 2007

‘Ajax-uit. Het begon al op de snelweg met gebaren die naar je werden gemaakt. Als je vervolgens de Arena naderde, kwam je in een vijandelijke omgeving terecht. Als je opgroeit op Varkenoord voelde dat ook zo, tenminste, bij mij wel. Ik hoefde niet meer gemotiveerd te worden. Sterker nog, ik moest juist worden afgeremd. Maar dat gebeurde niet. Niet door anderen en niet door mezelf.

In de spelerstunnel, vlak voordat we de Arena betraden, puilden mijn ogen uit en kwam het schuim al uit mijn bek. Pierre van Hooijdonk had even daarvoor in de kleedkamer gezegd:

“Jij moet de toon zetten op het middenveld, meteen laten weten dat we er zijn.”

Een goed bedoeld advies, gegeven aan de verkeerde persoon.

Niet ver na het eerste fluitsignaal zaagde ik Edgar Davids neer, kreeg ik het aan de stok met Wesley Sneijder en gaf ik Johnny Heitinga een zwieper. Ik was helemaal op oorlogspad. Later in de wedstrijd moest ook de bril van Davids het ontgelden. Ik speelde zoals de meeste Feyenoord-supporters zouden doen. Voetballen voor Feyenoord deed ik vanuit emotie en veelal zonder verstand.

De volgende dag werd ik door Willem van Hanegem in zijn column in het *Algemeen Dagblad* volledig afgemaakt. Als een Feyenoord-icoon als hij je bij de oren pakt, dan doet dat even pijn. Maar hij had gelijk. Hij zag dat ik daar niet deed wat ik moest doen en als Feyenoorder moet je dat benoemen. Voor mijn

voetbalcarrière blijft het eeuwig zonde dat ik dat niet eerder in de gaten kreeg.’

‘En toch was dat fanatieke juist zijn kernkwaliteit,’ zegt Pierre van Hooijdonk. ‘Het hoorde bij de voetballer Danny Buijs, zoals ik hem kende voordat hij naar Feyenoord ging. Als ik hem bij FC Groningen zag spelen, met zijn drive en wilskracht. Dat je denkt: fuck man, die zou ik wel in mijn team willen hebben. We hadden op dat moment bij Feyenoord een gemiddeld elftal waarin niemand er echt boven uitstak. Ik ook niet. Ik was teruggehaald als wisselspeler, maar omdat er zoveel bagger was heb ik nog best een aantal wedstrijden gespeeld. En die wedstrijd bij Ajax? Om met een matig Feyenoord resultaat te halen in de ArenA hadden we iemand als Danny nodig. Een motor, een aanjager. Maar vergeet niet, hij kon daarnaast ook echt goed voetballen. Hij had een kabeltje in zijn hoofd dat de boel in het positieve in lichterlaaie kon zetten. Waarschijnlijk heb ik dat zinnetje daarom naar hem geroepen. We hadden door een gebrek aan kwaliteit iemand nodig die de grenzen opzocht en daarbij risico’s nam. Dan kan het zomaar zijn dat het kabeltje weleens voor kortsluiting zorgt en het negatieve de overhand krijgt.

Nee, ik heb nooit gedacht dat Danny trainer zou worden. Dat impulsieve wat hij had, dat associeer je niet meteen met een trainer. Maar ik zie een mens die zichzelf verder heeft ontwikkeld. Daarom herken ik de voetballer Danny Buijs in de trainer Danny Buijs. Ik zie geen voetballer meer, maar een trainer met een eigen stijl die gevormd is door wie hij is. Juist daardoor beschikt hij over de belangrijkste eigenschappen die een trainer moet hebben. Je moet eerlijk en duidelijk zijn en dan trap je weleens tegen iemands schenen aan. Je kunt een aap namelijk prima leren springen, maar je kunt hem niet leren zingen.’

Opa Wout

‘Mijn opa was voetbalgek. Op de dag dat ik geboren werd, maakte hij mij lid van vv Alblasserdam. Dat ben ik altijd gebleven en dus ben ik nu veertig jaar lid van die club, van opa’s club. Ik zou zijn eerste kleinkind worden, maar opa Wout had een vakantie geboekt. Daar vonden mensen wat van. Wie gaat er nu met vakantie als je eerste kleinkind geboren wordt? Kun je toch niet maken? Was opa heel duidelijk in: “Maken jullie je nou niet druk. Als dat ventje van me houdt, komt-ie eerder en kan ik gewoon op vakantie.”

Ik werd zes weken te vroeg geboren.

Als kind besef je niet wat het inhoudt om een kleinkind te zijn. Dat komt pas later als je die verhalen over jou en je grootouders hoort. Ben ik gelovig? Ik ga in elk geval niet naar de kerk, bid niet tot Allah en vraag geen zegen voor het eten. Toch gebeuren er dingen in het leven die geen toeval kunnen zijn. Daarom is het geen toeval dat die een band hebben geschapen voor het leven.

Ik sliep vaak bij opa en oma Buijs. Zij woonden aan de rand van Alblasserdam in een flat op zes hoog. Aan de Pieter de Hoochplaats, flat nummer 3, keek je de kant van Rotterdam op, je had er echt een prachtig uitzicht op de skyline van de stad. Ik was er altijd aan het voetballen. In het trapgat of in de lift en soms beneden. Daar had je van die muurtjes en kon je mooi aan je traptotechniek werken. Het balkon vond ik maar niets. Als je daar over de reling keek, besepte je dat het toch wel hoog was.

Ik ging vaak met opa mee. Hij had zo'n klein brommertje waarmee hij mij ophaalde. Dan gingen we naar café Blieck's Point, want opa was een man van een borreltje. Mijn oom Jan Buijs werkte daar en zou later de tent overnemen.

Uiteraard gingen we ook vaak naar de club. Vanaf het moment dat ik kon lopen liep ik hele weekends rond op het complex van vv Alblasserdam. Mijn vader voetbalde er, mijn ooms ook. Mijn opa was leider en ik liep er een beetje tussen.

Er liepen bij vv Alblasserdam trouwe mensen rond. Zoals Dirk Roodnat, een wat oudere man die Dirk de Kikker werd genoemd. Dit omdat hij altijd een kikker nadeed als hij de kantine binnenkwam. Hij gaf eigenlijk nooit iets weg, maar hij stopte mij altijd een gulden of een rijksdaalder toe. Dan keek hij snel om zich heen of niemand het zag, gaf mij het geld en stuurde me weer weg.

“Dat vind ik zo'n mooi ventje hè,” zei hij dan tegen mijn vader. “Dat kan nog weleens wat worden.”

Mijn oma stond vaak achter de bar. Kreeg ik vijf gulden van mijn vader en daar moest ik het de hele dag mee doen. Dan zei mijn oma: “Hier heb je een leeg kratje, ga jij even al die flesjes die om het veld heen liggen halen. Bij een vol kratje krijg je een ijsje of een patatje.”

Ik met dat kratje langs het veld, want iedereen gooide die flesjes bij de reclameborden neer. Tik, tik, tik, tik. Had ik een patatje pinda te pakken.

Alblasserdam was toen nog een zondagclub met een zaterdagafdeling. Ik liep het hele weekend op de voetbal rond. Zaterdag zelf voetballen en zondag bij het eerste kijken. Ging ook vaak mee de kleedkamer van het eerste elftal in en liep vervolgens tussen die mannen de warming-up te doen. Als de wedstrijd begon was ik vaak op een bijveld aan het voetballen. Als je wat gejuich of tumult hoorde, ging je vijf minuten kijken om al snel zelf weer een balletje te trappen. Soms zaten we op het scorebord naar de wedstrijd te kijken.